

DET KONGELIGE
JUSTIS- OG BEREDSKAPSDEPARTEMENT

Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet
Postboks 8036 Dep
0030 OSLO

BARNE-, LIKESTILLINGS- OG INKLUDERINGSDEPARTEMENTET	
Antall sider	323.00
Dato	19.12.12
Referanse	201104608-011

Deres ref.
201104608

Vår ref.
201109030 EP KKF/bj

Dato
17.01.2012

Utkast til midlertidig forskrift om anerkjennelse av enkelte farskap fastsatt i utlandet etter lov om barn og foreldre for barn født av surrogatmor i utlandet – Høring

Vi viser til brev 20. desember 2011.

Vi kan i hovedsak slutte oss til forslagene i høringsbrevet. Vi har imidlertid enkelte merknader.

Det følger av merknadene til §§ 2 og 3 i forskriftsutkastet at et farskap fastsatt i utlandet ikke kan anerkjennes dersom surrogatarrangementet har kommet til ved tvang. Etter vår oppfatning bør dette komme til uttrykk i forskriften, og ikke bare i merknaden.

I forslaget til § 3 foreslås det en unntaksbestemmelse om at farskap kan anerkjennes tross for at vilkårene i § 2 ikke er oppfylt, når «særlige grunner» taler for det. Det antas at det ikke er aktuelt å fravike kravet om at det skal foreligge en dom eller en administrativ avgjørelse. Om ikke dette foreligger, vil det ikke være noe rettsgrunnlag som kan anerkjennes. Det antas derfor at unntaksbestemmelsen i realiteten er knyttet til kravet i § 2 første ledd nr. 2 om at surrogatmors identitet skal være kjent. Det kan derfor vurderes om forskriftsteksten bør presiseres slik at det fremgår at den gjelder dersom vilkårene i § 2 første ledd nr. 2 ikke er oppfylt.

Det fremgår av forslaget til § 7 at forskriften gjelder for barn som «er» i Norge på det tidspunktet forskriften trer i kraft. Dette innebærer at forskriften ikke gjelder for barn som ikke er brakt til Norge før ikrafttreddelsen. Vi støtter denne avgrensningen siden den motsatte løsningen lett kunne forstås som en oppfordring til surrogatvirksomhet.

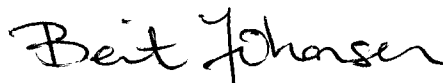
Etter vårt syn er det imidlertid behov for en ytterligere presisering, slik at det er krav om at barnet oppholder seg i riket mer enn midlertidig eller er bosatt her. Forskriften er neppe ment å gjelde for barn som bare har tilfeldig opphold i riket eller som er på gjennomreise.

Det følger av forslaget til § 7 at forskriften trer i kraft og gjelder i ett år. Det kan vurderes om det også bør reguleres at forskriften uansett skal gjelde for saker kommet inn til NAV internasjonalt innen et visst tidspunkt. Det er tenkelig at det i enkelte saker kan være vanskelig å få saken tilstrekkelig opplyst, og at saksbehandlingen derfor trekker ut over det året forskriften gjelder for.

Videre bør det fremgå av § 7 fra hvilket tidspunkt den skal oppheves.

Med hilsen

Katrine Kjærheim Fredwall e.f.
lovrådgiver

Berit Johansen
seniorkonsulent